

KOVÁCS ÚJSZÁSZY PÉTER

Rorate

*Aktod vásznára mint festékcseppek
hullanak a ruhák.
Szürke melltartó, testszínű harisnya,
pepita ing, a tüdőszín kabát,
néhány csepp parfüm
– nem igénytelenített el a bentlakólét –,
azután hajlakk páncéljába bújik a fejed,
a rúzs szundít egyet ajkad ölében.
Csizmádon úgy húzod fel a cipzárt,
hogy a harisnya anyagát nem csípi be a fogak.
Indulás előtt
kabátzsebedbe süllyeszted rózsafüzéred.
Diáktársaid lehelete kifűti a kápolnát.
A szentek arcára csapódik a pára.
„Harmatozzatok, magasságos egek, s a felhők hozzák az Igazat!”
A küszöbön alvó hajléktalan felriad
a plébános baritonjára.
A mise végén csak annyit kér, hogy napi
adagját megvehesse.
Ezt hozná neki az angyal, de nem kap, mert
Én is ugyanolyan éhező kutya vagyok, mint te!
Kutya?
Csakugyan ugatna már egy csepp töményért...
Hát vonyítva szegezi fejét a hófelhőknek.
„Hamar eljő üdvösséged. Miért merülsz gyászba? (...)
Ne félj már! Megmentelek téged.”*

Csilla halasi csipkeblúzban (grafit, csipke rátét)